

Když se narodil Ježíš v judském Betlémě za dnů krále Heroda, hle, mágové od východu se objevili v Jeruzalémě a ptali se: „Kde je ten právě narozený král Židů? Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit... A hle, hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo to dítě. Když spatřili hvězdu, zaradovali se velikou radostí. Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou; padli na zem, klaněli se mu a obětovali mu... (Mt 1,1-2.9-11)

V Praze dne 6. ledna 2021

Milé sestry a bratři,

dnes je den Tříkrálový, poučme se tedy od mágů z východu. Ačkoliv to nebyli křesťané ani židé, měli v sobě něco, co nás může velmi inspirovat. V příběhu narození Ježíše Krista se jen mihli, ale zanechali po sobě nesmazatelnou stopu.

Krátkost zmínky o nich nám může na přelomu dvou kalendářních let připomenout naši jepičí existenci. Dnes tu jsme a za chvíli nebudeme. I kdybychom žili sto roků, život uteče jako sen. I náš příběh ve vesmíru je jen okamžikem, pouhým mrknutím oka, jsme tu, a za chvíli nebudeme. Naše existence je jako jedno mávnutí křídel kolibříka, které je možné zaznamenat, jen když se film zpomalí. Přesto má naše bytí smysl, alespoň pro Pána Boha, jepici i nepatrného ptáčka, který nežije ani neumírá bez dopuštění nebeského Otce. A Ježíš nás navíc povzbuzuje, nebojme se, máme větší cenu než mnoho vrabců.

Mágové ve svém čase využili pomíjivost své existence aktivním hledáním a dotazováním. Nezůstali sedět v knihovně ani nesetřvali ve své observatoři s dalekohledem upřeným ke hvězdám. Všechny jejich dostupné znalosti je vedly na cestu nového hledání, proto se zvedli a šli. Jak to konečně prožívají všichni vědci a mudrci našeho věku, jeden objev otevírá sedm dalších otázek a cest. Tím spíše my nebudeme nikdy u konce s hledáním a objevováním Boha. Ne náhodou je v Bibli cesta synonymem života, a ne náhodou duchovní hledání mágů vedlo od královského paláce do obyčejného chléva, od logiky věci k překvapivé absurditě.

Cílem cesty mudrců z východu bylo nalézt krále Židů a poklonit se mu. Padnout před ním na kolena, tváří k zemi a s rukama rozprostřenými před sebe, jak to bývalo zvykem v tehdejší kultuře. Toužili uctít krále, projevit mu svou pokoru a oddanost, vzdát mu náležitou úctu a čest. Je přirozené a Bohem vložené do povahy člověka, že hledá posvátno a touží po prožití náboženského uctívání někoho vyššího. Jen si to představme, vážili měsíce či roky dlouhou namáhavou cestu, na jejímž konci bylo klanění novorozenci, který ale se svými rodiči vypadal tak nekrálovsky.

Tři králové vzdali bohopoctu Ježíši, ale nezůstalo jen u slov, gest a náboženského prožívání. Při setkání s posvátnem v hospodářském stavení obětovali vzácné dary. To se v našem čase a prostoru stalo inspirací pro největší charitativní sbírkovou akci u nás. I letos ji můžeme podpořit, třebaže jen prostřednictvím virtuální koledy. Stejně tak ale můžeme obdarovat kohokoliv a kdekoliv na ulici nebo v rámci našeho sboru, církve i diakonie, a tak obětovat Bohu. Naše dary a náš pomíjivý život má totiž překvapivý smysl, jako měly obrovský význam pro Ježíše dva drobáky, které vhodila chudá vdova do chrámové pokladnice, anebo rozbitá nádoba s drahocenným nardem, který pro něj obětovala Marie před jeho smrtí. To už jsou ale jiné příběhy...

Pán s vámi, váš

Bronislav Matulík